

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.794/2011/6.szám

A Kúria a dr. Czugler Péter Pál ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Fodor András Imre jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága(alperes címe) alperes ellen illeték ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. október 4. napján kelt 18.K.30.419/2010/27. számú ítélete ellen a felperes által 30. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Bíróság 18.K.30.419/2010/27. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 64.300 (hatvannégyezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2002. augusztus 2-án 17.400.000 Ft vételárért megvásárolta a kerület helyrajzi számú, szám alatt található ingatlant (a továbbiakban: ingatlan). Az adásvételi szerződés II.4. pontja szerint a felperes külön lízingszerződésben arra vállalt kötelezettséget, hogy az ingatlan tulajdonjogát megszerzi és azt pénzügyi lízing keretén belül lízingbe vevő használatába adja, majd szerződésszerű teljesítés esetén lehetővé teszi, hogy a lízingbe vevő az ingatlan tulajdonjogát megszerezze. A felperes továbbá kijelentette, hogy ingatlanok pénzügyi lízingjét fő tevékenységként végző vállalkozás, az ingatlan tulajdonjogát pénzügyi lízingbe adás céljából szerezte meg, ezért igénybe kívánja venni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény /a továbbiakban: Itv./ 23/A.§-ában foglalt illetékkedvezményt.

A felperes 2002. augusztus 6-án benyújtotta az adásvételi szerződést a földhivatalhoz illetékkiszabás céljából.

Az elsőfokú illetékhatalóság a 2002. szeptember 26-án kelt számú fizetési meghagyásával az Itv. 23./A.§ /1/ bekezdésében foglalt kedvezményes, 2%-os illetékkulcs alkalmazásával a felperest 348.000 Ft illetékelőleg megfizetésére kötelezte. E határozat tartalmazta azt a felhívást, hogy amennyiben 2004. augusztus 6. napjáig a vagyonszerző a megszerzett ingatlant nem adja el, nem adja (pénzügyi lízingbe) és ennek megtörténtét az ezt követő 15 napon belül nem igazolja, az egyébként fizetendő és a fizetési meghagyással megállapított illeték különbözetének kétszeresét pótlólag meg kell fizetnie.

A felperes a 2005. január 19. napján kelt beadványában bejelentette, hogy az ingatlant a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingszerződéssel lízingbe adta. Mellékletként benyújtotta a Magyar Lízingszövetség 2004. december 31. napjáig érvényes igazolását arról, hogy a főtevékenysége pénzügyi lízingszolgáltatás, továbbá a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének engedélyét arra vonatkozóan, hogy pénzügyi lízing szolgáltatási tevékenységet végezzen.

Az elsőfokú illetékhatalóság a 2005. február 28-án kelt .../2005. számú határozatával a felperes terhére az Itv. 23/A.§-nak /1/, /7/ bekezdései alkalmazásával 1.072.000 Ft illeték pótlólagos előírását rendelte el a lízingbe adás határidőben történt igazolásának elmulasztása miatt.

A határozattal szemben a felperes fellebbezést nyújtott be, amelyhez csatolta a lízingbe vevővel 2002. július 24-én megkötött lízingszerződését. A másodfokú illetékhatalóság az elsőfokú határozatot megsemmisítette, és az elsőfokú illetékhatalóságot a tényállás tisztázása céljából új eljárás lefolytatására utasította.

A megismételt eljárásban eljáró elsőfokú illetékhatalóság a .../6/2005. számú határozatával a felperest 1.072.000 Ft illeték pótlólagos megfizetésére kötelezte a lízingbe adás határidőben történt igazolásának elmulasztása miatt.

A felperes a határozattal szemben fellebbezést nyújtott be, amelyben foglaltak alapján az elsőfokú illetékhatalóság 2006. január 26. napján .../7/2005. számon határozatot hozott, és a felperes mulasztás igazolása iránti kérelmét érdemi vizsgálat nélkül, az Itv. 23/A.§-ának /8/ bekezdése alkalmazásával, elutasította. Indokolása szerint a továbbértékesítés megtörténtének igazolására előírt határidő elmulasztása esetén e jogszabályban foglaltak alapján igazolási kérelemnek nincs helye.

A fellebbezés folytán eljáró másodfokú illetékhatalóság a 2006. augusztus 24. napján kelt .../2006. számú határozatával a .../6/2005. számú elsőfokú határozatot - az indokolási rész megváltoztatásával - helybenhagyta.

A felperes keresetet terjesztett elő az illetékhatalóságok felülvizsgálata iránt. A Fővárosi Bíróság a 2007. június 22. napján kelt 4.K.35.596/2006/16. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság a 2008. november 6. napján kelt Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítéletében a Fővárosi Bíróság 4.K.35.596/2006/16. számú ítéletét és a .../2006. számú másodfokú határozatot hatályon kívül helyezte, a másodfokú illetékhatalóságot új eljárásra kötelezte.

A Legfelsőbb Bíróság ítéletének indokolása szerint: „a felperes az ingatlanra vonatkozóan két szerződést kötött: adásvételi, illetve lízingszerződést, és az adásvételi szerződésben hivatkoztak a felek a lízingszerződésre. A Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény /a továbbiakban: Ptk./ 365.§-ának /1/ bekezdésében szabályozott, dolog tulajdonjogának pénz ellenében történő átruházására megkötött adásvételi szerződés, továbbá a lízingszerződés, amely a bérletre vonatkozó szerződéstípus jellemzői mellett más szerződéstípus /így akár ingatlan adásvételi szerződés/ elemeit is magában foglalhatja /BH1994. 40./, nem azonos tárgyú szerződések, és az adásvételi szerződés nem az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében meghatározott, „a lízing futamidő végén tulajdonjog átszállását eredményező” szerződés. Az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdése szerződéssel, mégpedig a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel való igazolást ír elő, amely törvényi feltétel nem teljesült a felperes által megjelölt módon, sem az adásvételi szerződésnek a vagyonszerzés illetékkiszabásra való bejelentésekor benyújtásával, sem abban a lízingszerződésre való utalással. Az elsőfokú bíróság, az első- és másodfokú hatóság helytállóan állapította meg, hogy a felperes az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően az igazolás feltételét nem teljesítette.”.

A Legfelsőbb Bíróság ugyanakkor a 2/2008. számú Közigazgatási jogegységi határozatban foglaltak alapján azt állapította meg, hogy az illetékhatalóságnak a felperes igazolási kérelmét érdemben kellett volna elbírálnia. A Legfelsőbb Bíróság az alperesnek azt az iránymutatást adta, hogy a megismételt eljárásban a felperes mulasztás igazolására irányuló kérelme körében kell eljárnia.

A másodfokú illetékhatalóság ezt követően a 2009. március 13-án kelt ... számú határozatával a .../6/2005. és a .../7/2005. számú elsőfokú határozatokat megsemmisítve az elsőfokú illetékhatalóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

Az Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Közép-magyarországi Regionális Igazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a 2009. június 23-án meghozottszámú végzésével a felperes mulasztás igazolása iránti kérelmét elutasította. Döntését a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket/ 66.§ /1/-/5/ bekezdései, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 136.§ /2/ bekezdése alapján hozta meg. Indokolása szerint az illetékhatalóság a fizetési meghagyásban a lízingbeadás ténye igazolásának kötelezettségére figyelmeztette az adózót. A felperes mulasztása kimentésére előterjesztett igazolási kérelmében foglaltak szerint a lízingbeadás ténye igazolásának törvényes határidőn túli bejelentése nem vezethető vissza elháríthatatlan külső tényezőre, az saját hibának, mulasztásnak minősül, így a kérelem nem teljesíthető.

Az elsőfokú hatóság a 2009. június 23-án kelt számú határozatával a felperest 1.072.000 Ft pótilleték megfizetésére kötelezte. Döntését az Itv. 19.§ /1/ bekezdése, 29.§ /1/ bekezdése, 21.§ /1/ bekezdése, 23/A.§ /1/, /7/ bekezdései alapján hozta meg. Indokolása szerint az ingatlanok pénzügyi lízingbe adásával foglalkozó vállalkozónak a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel kell igazolnia a lízingbeadás tényét. A felperes a törvényben előírt igazolási kötelezettségének nem tett eleget, mivel az adásvételi szerződés, amelyet illetékezésre benyújtott, nem tekinthető a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingszerződésnek, a mulasztása igazolása iránt előterjesztett kérelmét pedig az elsőfokú hatóság külön végzéssel elutasította.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2009. október 26-án kelt ... számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint jogszerűen állapította meg az elsőfokú hatóság, hogy a felperes nem teljesítette az Itv. 23/A.§-a alapján fennálló, a megszerzett ingatlan két éven belüli, a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingbe adására irányuló kötelezettségét, ezért az illeték pótlólagos előírása jogszerű volt. Miután a felperes fellebbezésében kifogásolta a mulasztás igazolása iránti kérelem elutasításának jogszerűségét is, az alperes e körben azt állapította meg, hogy az adózó önhiba hiányát nem igazolta, az nem állapítható meg a mulasztása tekintetében, ezért az elsőfokú adóhatóság jogszerűen utasította el az adózó kérelmét.

A felperes keresetet terjesztett elő az illetékhatalározatok bíróság általi felülvizsgálata, és eredményeként hatályon kívül helyezése iránt.

Az elsőfokú bíróság a 18. K. 30.419/2010/27. számú jogerős

ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában rögzítette, hogy felperesnek a keresetindítási határidőn túl előterjesztett keresetmódosítását jogszabályi lehetőség hiányában, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban:Pp./ 335/A.§-a értelmében érdemben nem bírálta el. A lízingbe vevő a közigazgatási eljárásban ügyfélként nem vett részt, a perbehívási kérelemnek pedig nem tett eleget. A Pp. 339/A.§-a alapján felperesnek a per folyamán a lízingszerződések teljesedésére, elszámolására tett nyilatkozatát figyelembe venni nem tudta, e körben előterjesztett bizonyítási indítványát elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az egyes adótörvények módosításáról szóló 2007. évi CXXVI. törvény /a továbbiakban: Mód.tv./ 148.§-a alapján 2008. január 1-től az Itv. 23/A.§-nak /7/ bekezdése helyébe lépő, módosított törvényszövegű /7/ bekezdés a felperes ügyében a hatályba léptető szabályokat tartalmazó 379.§ /1/-/2/ bekezdése alapján nem alkalmazható. Az Itv. 23/A.§ /1/ bekezdésében meghatározott célra megszerzett ingatlan továbbértékesítésére, illetőleg annak igazolására nyitva álló határidő felperes vonatkozásában letelt. A hatóság megfelelően tájékoztatta a felperest eljárási kötelezettségeiről, az alperes az irányadó jogszabályok helytálló értelmezésével és alkalmazásával állapította meg, hogy felperes a kedvezményezett mértékű illeték alkalmazásához szükséges igazolási kötelezettségét nem teljesítette, a mulasztása igazolása iránti kérelme jogszerűen elutasításra került, ebből következően a törvényi feltételek nem teljesítése miatt a pótilleték megfizetésére való kötelezése törvényes volt.

Az elsőfokú bíróság az Art. 164.§ /4/-5/ bekezdéseinek alkalmazásával nem tartotta megalapozottnak a felperes elévülésre való hivatkozását sem. A visszterhes vagyonátruházási illeték jogerős megállapítására 2003-ban került sor, a másodfokú adóhatósági határozat jogerőre emelkedésétől kezdődően a felülvizsgálati kérelem elbírálásáig az illeték megállapításához való jog elévülése nyugodott, elévülés tehát - figyelemmel a határidőkre - nem következett be.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan keresete teljesítését kérte. A felperes álláspontja szerint a határozatok illetve a jogerős ítélet jogsértő, mert az adóhatóság megsértette a Ket. 111.§ /2/ és /3/ bekezdését, nem a Legfelsőbb Bíróság iránymutató döntésében foglaltak szerint járt el, az elsőfokú illetékhatóság nem arról mulasztotta el tájékoztatni, hogy meddig kell az igazolást előterjeszteni, hanem arról, hogy mit kell igazolnia, az alperes pedig a mulasztás igazolása iránti kérelmét elutasító végzést nem bírálta el. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás körében megsértette a Pp. 3.§ /3/ bekezdését és a 163.§ /1/ bekezdését, 336/A.§ /2/

bekezdését, továbbá a Pp. 221.§ /1/ bekezdésében foglaltakkal ellentétben a másodfokú határozat tartalmát iratellenesen állapította meg, ugyanis az alperes a fellebbezést a valóságban azért utasította el, mert álláspontja szerint a lízingszerződés nem felelt meg az Itv. előírásainak. Az elsőfokú bíróság a Mód.tv. 379.§ /2/ bekezdésében foglaltakat tévesen értelmezte, és ebből következően jogsértően alkalmazta, a keresetét pedig az Itv. 2003-ban hatályos szabályai alapján bírálta el, és nem vette figyelembe, hogy a Legfelsőbb Bíróság a mulasztás igazolására az Itv. 2007-ben hatályos szabályainak az alkalmazását rendelte el. Tévesen értelmezte továbbá az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdését is, mivel az ingatlant lízingbe adta, a pótilleték pedig csak akkor írható elő, ha az illetékkötelezett az ingatlant nem adta lízingbe és ezt a tényt nem igazolta. Az ítélet hatályon kívül helyezését megalapozza továbbá az is, hogy az érdekelteknek elmaradt a beavatkozásról való tájékoztatása.

Az alperes ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az illeték mértéke az ingatlan - terhekkal nem csökkentett - forgalmi értékének 2%-a, ha az illetékkötelezettség keletkezésekor ingatlanok pénzügyi lízingjét főtevékenységként végző vállalkozó a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésekor tett nyilatkozata szerint az ingatlant pénzügyi lízingbeadás céljából vásárolta /Itv. 23/A.§ /1/ bekezdés/. Ha az /1/ bekezdésben meghatározott céllal megszerzett ingatlant az ingatlanforgalmazást végző vállalkozó a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésétől számított két éven belül nem adja el és ennek megtörténtét - legkésőbb a határidő elteltét követő 15 napon belül - a tulajdonosváltás ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséről szóló határozattal (ennek hiányában az ingatlan-nyilvántartási eljárás megindítását a tulajdoni lapon feltüntetett széljeggyel) nem igazolja, illetőleg ha az ingatlanok pénzügyi lízingbeadásával foglalkozó vállalkozó a fenti határidőn belül a lízingbeadás tényét a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel nem igazolja; az állami adóhatóság a vagyonszerzésre a 19.§ /1/ bekezdés, illetve 21.§ /1/ bekezdés alapján egyébként fizetendő és az /1/ bekezdés szerint megállapított illeték különbözetének kétszeresét a vállalkozó terhére pótlólag előírja. /Itv. 23/A.§ /7/ bekezdés/.

E jogszabályok alkalmazásával a Legfelsőbb Bíróság a Kfv.I.39.267/2007/20. számú, a Pp. 227.§ /1/ bekezdése és a Pp. 229.§ /1/ bekezdése alapján alaki és anyagi jogerős ítéletében már állást foglalt abban a jogkérdésben, hogy az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdése szerződéssel, mégpedig a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel való igazolást ír elő, amely törvényi feltétel nem teljesült a felperes által megjelölt módon,

sem az adásvételi szerződésnek a vagyonszerzés illetékkiszabásra való bejelentésekor benyújtásával, sem abban a lízingszerződésre való utalással. A legfelsőbb bírósági ítéletnek megfelelően az első- és másodfokú határozat, illetve a jogerős ítélet helytállón tartalmazza, hogy a felperes az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdésében foglalt igazolás feltételét nem teljesítette.

A felperes mulasztását megpróbálta kimenteni, és a Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítélete alapján az elsőfokú hatóság érdemben elbírált a mulasztás igazolása iránti kérelmét, amelyet az alperes helybenhagyott, az elsőfokú bíróság pedig e döntéseket a Pp. 206.§ /1/ bekezdésének megfelelő mérlegeléssel minősítette jogszerűnek. Miután felperes a mulasztását nem tudta kimenteni, változatlan maradt az a tényállás, hogy a kedvezményezett illetékmértékhez /2%/ szükséges, az Itv. 23/A.§ /1/ és /7/ bekezdésekben előírt feltételeket törvényes határidőn belül nem teljesítette. Az elsőfokú bíróság pedig helytállón állapította meg, hogy a felperesi mulasztás jogkövetkezményeiről /az egyébként fizetendő és a fizetési meghagyással megállapított illeték különbözetének kétszeres összege pótlólagos előírásáról/ az adóhatóság jogszerűen rendelkezett.

A felperes által hivatkozott 1/2007. KK véleményt a Legfelsőbb Bíróság a 3/2010.(XI.8.) számú véleményében már nem tartotta fenn. Az Itv. 23/A.§ /1/ bekezdésében meghatározott illetékkedvezmény alkalmazásához a vagyonszerzőnek minden törvényi feltételt (két éven belüli pénzügyi lízingbe adás, annak a két éves határidő lejártát követő 15 napon belüli igazolása) teljesítenie kell, és nincsen olyan törvényi szabályozás, hogy nem minden feltétel együttes, hanem csak valamelyik feltétel teljesítése esetén az előírt szankciótól mentesülne.

A Mód.tv. 379.§ /1/ bekezdése szerint e törvény Itv-t módosító rendelkezései 2008. január 1-jén lépnek hatályba azzal, hogy a rendelkezéseket - a /2/ bekezdésben foglaltak kivételével - a 2008. január 1. napját követően illetékkiszabásra bejelentett vagy más módon az állami adóhatóság tudomásra jutott vagyonszerzési ügyekben, valamint kezdeményezett elsőfokú, illetve jogorvoslati eljárásokban kell alkalmazni. A /2/ bekezdés értelmében e törvénynek az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdését módosító rendelkezését azokban a vagyonszerzési ügyekben is alkalmazni kell, amelyekben az Itv. 23/A.§-ának /1/ bekezdésében meghatározott célra megszerzett ingatlan továbbértékesítésére, illetőleg annak igazolására nyitva álló határidő 2007. december 31-ig még nem telt el. A felperes vagyonszerzését 2002. augusztus 6-án jelentette be illetékkiszabásra, így az 2008. január 1-jét megelőzően az illetékhatóság tudomására jutott, az ingatlan továbbértékesítésére, és annak igazolására előírt határidő (2004. augusztus 6. napja + 15 nap) 2007. december 31-éig pedig már eltelt, ezért az elsőfokú

bíróság helytálló jogértelmezéssel állapította meg, hogy a Mód.tv-nek az Itv. 23/A.§-ának /7/ bekezdését módosító rendelkezése a felperes illetékügyében nem alkalmazható. Eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában tehát felperes illetékfizetési kötelezettségére a vagyonszerzése időpontjában hatályos rendelkezések az irányadóak, amely nincs ellentétben azzal, hogy a Legfelsőbb Bíróságnak e perben iránymutató Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítélete illetve a 2/2008. számú KJE határozat alapján felperes mulasztás igazolása iránti kérelmét a hatóságnak a 2002. évi XLII. törvény 163.§ /2/ bekezdésével módosított Itv. 23/A.§ /8/ bekezdése alapján kellett elbírálnia.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú hatóság és az alperes a Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.39.267/2007/20. számú ítéletében foglalt iránymutatásnak, így a Ket. 111.§ /2/-/3/ bekezdéseinek megfelelően járt el. Az alperes elbírált a felperes mulasztás igazolása iránti kérelmét elutasító elsőfokú döntést, amelyet helytállóan értékelt az elsőfokú bíróság is. A Kúria álláspontja szerint jogszerűen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy az elsőfokú illetékhatóság a fizetési meghagyásban tájékoztatási kötelezettségének eleget tett. A fizetési meghagyás kibocsátásának időpontjában hatályos Itv. 88.§ /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Art. 1.§ /5/ bekezdése előírja, hogy az adóhatóság köteles az adózónak a törvények betartásához szükséges tájékoztatást megadni. A fizetési meghagyásban felsoroltak az irányadó jogszabályok, a hatóság konkrét dátummal /év-hó-nap/ is megjelölte a vagyonszerző által betartani köteles törvényi határidőket, és azt is, hogy mit kell igazolnia /a pénzügyi lízingbeadás megtörténtét/, a felperes pedig olyan jogszabályhelyet nem jelölt meg, amely szerint az alkalmazandó törvényhelyeket a határozatnak teljes terjedelmében tartalmaznia kellene. A felperes eltérő álláspontja téves és iratellenes.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 221.§ /1/ bekezdésének megfelelően indokolta meg döntését. A Pp. szabályainak megfelelően lefolytatott bizonyítási eljárást követően ítéletében részletes és pontos tényállást rögzített, idézte is az alkalmazott jogszabályokat, a keresetet a Pp. 213.§ /1/ bekezdése szerint teljes körűen elbírált, jogi álláspontját a tényállás és az irányadó jogszabályok ütköztetésével alaposan kimunkálta. Az alperes határozatában megállapította, hogy az elsőfokú határozatban foglaltaknak megfelelően az adózó az Itv. 23/A.§ által előírt határidőn belül (a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésétől számított két évet követő 15 nap) a lízingbeadás megtörténtét nem igazolta, e körben tehát az elsőfokú adóhatóság indokolása helytálló. Az alperes azt is megállapította továbbá (a benyújtott lízingszerződést értékelve), hogy felperes az ingatlan „lízingbeadására irányuló” kötelezettségének sem tett eleget. A felperes állításával ellentétben az ítélet nem iratellenesen, hanem

teljes körűen tartalmazza az elsőfokú határozat helybenhagyásának alperes által megállapított minden indokát. Az elsőfokú bíróság az alperes jogi álláspontjával egyetértve részletes indokolta az illetékfizetési kötelezettséget előíró rendelkezés azon jogszerű indokát, hogy felperes az Itv. 23/A.§-ában előírt határidőn belül a törvényi feltételeket nem teljesítette. Ugyanakkor azt is rögzítette ítéletében, hogy az alperes a legfelsőbb bírósági ítéletben foglalt iránymutatáson túlterjeszkedve minősítette a lízingszerződést. Az a megállapítása pedig Itv. és Pp. rendelkezést nem sért, hogy az alperes határozatában e szerződésekkel kapcsolatosan kialakult bírói gyakorlatot helytállóan mutatta be.

Az elsőfokú bíróság a per során a felperes perbehívási kérelmét közölte a lízingbe vevővel, amit az nem fogadott el. A lízingbe vevő tanúkénti meghallgatását pedig - mivel a felperes az Itv.23/A.§ /7/ bekezdésében foglaltakat nem teljesítette, így a lízingszerződés teljesedése nem volt ügydöntő kérdés - a Pp. 3.§ /4/ bekezdése alapján okszerűen mellőzte. A Pp. 335/A.§-a alapján arról is jogszerűen döntött, hogy felperesnek az első tárgyalást követően keresetváltoztatásra nincs jogszabályi lehetősége.

Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a felperest a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről és mértékéről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2012. december 6.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró